

Erik Menveds Barndom,

Historisk Roman

Bernhard Severin Ingemann.

Anden Del.

(Fortl.)

Ridder Jon gif og gav Borgfogden Vint til at føre frangerne ud. Lade Rimaardsen kastede et foragteligt Blik til Kongen. Han lagde sin højre faarede Haand paa Bryftet og med travende Næb trykte han med den venstre Haand Drost Peder tabs i Haanden, idet han gif.

Niels Ufred gjorde ved Døren et uhyre Spring og rasede med sine Læner. „Nu I hystig, Kammerater!“ — raabte han med fuld Vægt. „Lad mig nu se, I holder jer som Karle og rækker Tungen bradt langt ud, til den er afbidt! Se saa paa mig til det sidste og gør eders Hævding Værelse! Naar jeg har set dem alle paa Stejlen, Herre Konge!“ — raabte han spottende og vendte sig endnu en Gang trodsig om i Døren — „saa kommer Raderen til de fornemme Folk. Kom saa selv og gid mig Naadestødet, som en barmhjertig Bøddel! og jeg skal hviste jer en Hemmelighed i Dret, som I ellers ikke faar at vide, før St. Cecilie Dag er forbi.“ Med disse Ord var han ude af Døren.

Kongen vendte sig hastig om med en foragtelig Mine, men syntes dog urolig over den frække Røverhøvdings Afstedord. „Vi!“ — raabte han — „dog nej, de skal ikke gaffe mig, det sidste Bat! Jeg tender deres Kneb; med sig forblømt Tale har mangen forstøttet Skalm snaflet sig fra Galgen. Lad min Hest trække frem, Kane! Jeg vil i Graastand dog se, om de holde den Trods ved lige til det sidste.“

Kane gif ud og kom straks efter tilbage. „Høstene staa for Døren, Ederes Naade!“

„Din vel og saa?“

„Efter Befaling, Herre Konge!“

„Jeg tror dog, jeg har betænkt mig. Man lover ikke godt paa slag et Søn, og vi skal tidlig op i Morgen. Alt er vel i Stand til Jagten? Drost Hæssel!“

„Der skal intet mangle, Herre Konge!“ — svarede Drost Peder og betragtede ham med et Blik, som ikke dulgte hans oprørte Følelse.

„Jeg rider alligevel derhen!“ — sagde Kongen — „det er dog en Adspørgelse. Man kan jo lukke Døren for hvad man ikke gider se. I maa selv tilstaa, min samvittighedsfulde Drost, at jeg baade har været retsfordrig og naabig!“

Drost Peder bukkede og tav.

„Min artige Vært ledsager mig vel?“ — tilføjede Kongen med en venlig Tone og dulgt Harm.

„Jeg gør det saare nødig, min Konge! men hvis I befaler det, maa jeg adlyde. Her sker ingen Uretferdighed, det maa jeg nu tilstaa! men det er intet kongeligt Søn, og jeg ønske eder en værdigere Forlystelse ved dette Besøg, som jeg nu ikke tør talde naabigt.“

„Lad mig derom! I følger mig!“ — sagde Kongen og gif.

Kane smilede, og inderlig oprørt fulgte Drost Peder i den mørkeste Stemmning sin kongelige Gæst.

Tiende Kapitel.

Næste Morgen, da Solen stod op, stinnde den paa de trettent henvrethed Røvers Lig paa Daugberg-Daas. Nedenfor paa den dybe Hulvej hørtes lystig Larm af Jægerhorn og Hundeflam, og et stort, pragtfuldt Jægertog drog forbi. I Spidsen red Kongen i en stabelig grøn Jægerdragt mellem gamle Ridder Jon og Drost Peder. Efter dem fulgte seks pntelige Diffhønde med Hælle og Jagtredstæber, og blandt dem var den lille, venlige Aage Jonføn, der var Kongens Andlingsfalt. I Spidsen for en Flot kongelige Jægere, der førte tredive Hunde i Kobbel, red bemaet Kammerstønde Kane, der ligesom Jægerne var let bevæbnet med Bue og Jagtkniv; desuden var han en pragtfuld, smal Kaarde med glimrende Udsættelse paa Sølvhæftet; dermed havde Kongen nylig givet denne sin Andling et isjefældende Bevis paa sin Naade.

Båbner Stirmen var ikke med i Jagtstallet; han var endnu ikke kommen tilbage fra Besøget hos Herrer Friser i Stodhuset. Han havde Tilfælde til at blive borte til denne Dags Aften, og i hans Sted fulgte Lyge Borgfoged nu Drost og sluttede Jagttøget med Styttten og nogle rakte Jægere fra Harrestrup.

Da Kongen red forbi Daugberg-Daas, luffede han det venstre Øje, for ikke at se Røvelstet, og sporede sin Jagttingst. Da de vare komne et Stykke fra Højen, vendte han sig til højre Side, hvor gamle Ridder Jon red. „Nu, de holdt sig jo standhaftig i deres Trods?“ — sagde han — „i Gaar Afies vilde jeg ikke forlyste min gode Natteføn med at høre eders Beretning til Ende, og jeg tom ikke selv saa nær til Stedet, at jeg kunde høre, hvad de sagde. Vilde den forbovne Niels Ufred slet ikke betende?“

„Intet Ord, Herre Konge!“ — svarede Ridder Jon — „men han lo afflygt i Ønden og truede med, inden otte Dage at fortælle jer, hvad han vidste.“

Kongen blinkede urolig og blev bleg. „Sig mig, min kære Jon!“ — sagde han — „tror I, alle de forblømede Trusler og Aboarsler, de Karle lode sig forlyde med, vare andet end listige Baafund, hoormed de vide saa Galgenstrif og Vejligheid til at undvoige?“

„Jeg ved det ikke, Herre Konge! men i eders Sted havde jeg dog ikke illet saa meget med Fuldbørdelsen af denne Dødsdom. Den Omstændighed, at en fredløs Ridder af saa høj Værd var med blandt disse Røvere, syntes mig, og saa uden deres eget Ubfagn, et sandfyndigt Bevis for, at de har været her i et farligere og vigtigere Foretagende, end at plyndre Fæduburet eller Vintfælteren paa Harrestrup. De kunde maaste have givet os vigtige Oplysninger.“

Kongen var ved disse Ord bleven endnu mere urolig. „For Djævelen!“ — sagde han heftig — „man maatte jo haaste or at gøre dem ethvert farligt Foretagende umuligt.“

Hvorfor sagde I mig ikke eders Betænktilgheder, medens de levede? nu kommer eders Klogskab for silde, Ridder Jon!“

„I vilde intet Ord høre, Herre Konge! Naar jeg har et bestemt Kongebud for mig, maa jeg tie og adlyde, best hvor det, som her unægtelig, var retsfordrigt og efter Lovens Bogstav.“

„Nu, for Potter! saa vil vi ikke tænke mere derpaa!“ — sagde Kongen, idet han betvang sin Uro og gav sin Naadtingst af Sporerne og lod Jægerne spille et lystigt Jagtstykke.

Drost Peder var alvorlig og stille. Kongen havde endnu ikke talt et Ord til ham den hele Morgen, og den skarpsindede Drost troede idelagt at læse faavel i Kongens som i den listige Kammerstønds Miner, at hans Fald var besluttet, men at man blot ikke vilde forstyrre disse Dages Forlystelser med at lade ham formelig vide, at hans Magt og Andvise var til Ende. Denne nedslaaende Foretilsling overvejedes dog af andre, ham langt vigtigere Betænktilgheder angaaende Land og Rige, hvortil Jomfru Inges Paamindeelse om Aarvaagenhed, og hvad der nylig var hændtes med Stimandene, gav ham tilstrækkelig Grund. Ridder Jon syntes nu derimod at bortflaa alle mørke, foruroligende Tanker. Han havde i sin Ungdom været en rast Jæger, men havde nu ikke i mange Aar deltaget i denne Forlystelse. Rangen af Jægerhornene og den lystige Jagtlarm opvakte livige Ungdoms-Erindringer i hans Sind, og, som Kongens Ledfager paa denne Udfærd, ansaa han det for sin Pligt at være saa munter og underholdende som muligt. Saafar det første Bildt var opjaget, var Kongen lidenskabelig bestaetiget med at forfølge og nedlægge det. I denne Heftighed tom ingen ham nær; han for affted med fuld Heftighed blandt Jægerne og de løsladte Hunde, og han blev som sædvanlig høstlig betændt af de fremmede Jægere saa vel for sin Hurtighed som for sine litte Bilestid. Jfte uden Besværtilghed fulgte gamle Ridder Jon ham; men han lod sig ikke mærke med, at det kostede ham Anstrængelse; han satte sig lidlig tilbage i sin Ungdom, gav sin forrige Jagttingst Løsen og lod den gøre de driktigste Sprin over Græster og Berder. Drost Peder var vant til sliu heftig Jagt, men sølte sig dog ofte smertelig erindret om sine Saar. Den mørke Stemmning, han var i, forøgedes snart ved hans Deltagelse for Ridder Jon, som han tydelig saa, anstrængte sig over sine Kræfter; men det nattede ikke at tale til den gamle Herre derom; hvor munter han end syntes, havde han dog medholdt Drostens ved et Vint, at han belte hans Betænktilgheder og holdt det for høst nødvendig, at Jagtstallet var samlet. Hele Formiddagen gav Kongen kun Aft paa Jagten. Naar man af og til standsede ved et nedlagt Raabyr, havde Kammerstønden straks et nyt i Sigte, og Kongen for af Sted igen med fornøjet Jagtlyst. Endelig standsede man paa en smut Stovflette for at lade Høstene pufse og for at nyde et høstlig beredt Middagsmaal. Nu var Kammerstønden udmømt i at underholde Kongen med lystige Jagthistorier. Man havde taget Plads paa en faldet Gæsthamme. Dugen laa udbredt paa det friske Mæs; i nogen Graastand havde Jægerne lejet sig, og Jagtlysttet laa opstaltet i Nærheden. Diffhøndene opvarte Kongen; han syntes særdeles oprørt og veltilfreds.

„Det er en ridderlig og kongelig Forlystelse!“ — sagde Ridder Jon paa Kongens Spørgsmaal om han morede sig — „i min Ungdom var jeg ogsaa en vældig Jæger; men nu bliver jeg for stiv og for gammel til den Spøg. En anden Gang, Herre Konge! gør jeg dog bedst i at blive hjemme/ som de gamle Jagttingst.“

„I vilde jo endelig selv med denne Gang“ — sagde Kongen. — „Det underede mig, I havde Lyst dertil.“

„Det var just ikke for Jagtens Skyld, Herre Konge!“ — svarede den gamle alvorlig med et opmærksomt Blik til Kane. — „Denne Del af Jylland tender jeg kun lidet!“ — tilføjede han høstlig. — „jeg gad ogsaa nok set vor gode Drost Hæssel som Husvært.“

„Saa har I da set, han er Herre i sit Hus og vaager strengt og Gæstfriheden!“ — svarede Kongen med et bittert Smil. — „Selv Stimand og Mordere ere sitte under hans Tag.“

„Git han maaste deri lidt for vidt, Ederes Naade!“ — sagde Ridder Jon — „saa beider jeg eder for min Skyld at holde ham det til gode. Jeg ansaa heller ikke de Franger for saa farlige.“

„Jeg maa tilstaa, Herre Konge!“ — tog Drost Peder nu Ordet — „det var en vigtigere Sag med de Forbrødere, end jeg havde troet; de ligg nu paa deres Gerninger. Har jeg ved denne Vejligheid forset mig og et Djeblit forglemt den Uretfærdighed, jeg sthyde min kongelige Gæst, saa lad denne Dags Sol ikke gaa ned over eders Brøde, min Konge! har jeg forplidit eders kongelige Naade derved, saa lad mig i det mindste!“

„Nof derom!“ — afbrød Kongen ham todt — „jeg er kommen hid for at forlyste mig og ikke for at holde Dem hver Dag; mine Tanker er jeg selv Herre over, og mine Beklængninger skal I saa at vide, naar Tid er. Nu, hvorfor blæser Jægerne ikke?“

Kane gav høstlig de kongelige Hornblædere et Vint; de stode i nogen Graastand paa en Høj, og de blæste nu et læt Jagtstykke, som de talte Kong Valdemar Sejers Jagt og som Kongen fortinlig hndede.

En forstemt Tavshed var fulgt paa Kongens uuaabige Ytringer mod Drost Peder. Kane smilede listig; han hndte Kongens Bæger og søgte ved et Par Hofnarsfræger at bringe Lyftigheder tilbage. Men Kongen lod Bægeret staa og faldt i dybe Tanker. Den rasste Bevægelse og Følelsen af hans Jægerdygtighed saa vel som hans Harm mod Drost Peder syntes at have betaget hans Næst den ubestemte og mdsigende Anstrøg, der saa ofte flammede det, og der var et Djeblit et Udbrud af sand Kongeværdighed og Storched udbredt over hans Ansigt, medens han, med Haanden paa sit mægtige Sværd, betragtede sine tre første Naadgivere, som den, der havde Magt til, hvad Djeblit han vilde, at løsrive sig fra dem alle. Den eneste af dem, som han havde en Slags Fortrolighed til, var Kane; men han foragtede han i sine bedre Djeblitte, som et uselt Middel til hans stætteste Morskab. Den Magt, gamle Jon udvøvede med saa megen Klogskab og Besindighed, syntes ham i dette Djeblit et tillidst Indgreb i Majestættens, og Drost Peder lakte Overlegenhed var ham en uaalelig Anmasjelse. Det ligesom de rasste, stolte Sejerstøner,

som Kongen kendte fra sin Barndom, tilbagefaldte hans driktigste Ungdomsdømme med Mindet om den Tid, da han ved sin lætte Moders Side allerede hndedes med Kongensnavnet og sølte Valdemarernes Blod i et læt og uforsvaret Hjerte. Det var som hans hele forspildte Kongevid skøj ham forbi, og som han nu sad ene og forhadet midt i sit Rige uden en eneste Ven. Et Uanfald af Vemod og Forsagthit syntes at vilde overvælde ham; men han betampede den ydmygende Følelse, og en vild Trods og Haardhed udbredte af de blinkende Øjne.

Drost Peder gav tantefuld og stille; i hans aabne, dværne Næst fandt man tydelig se, hvor nær Kongens Uuaade gif ham til Hjerte; hans hele Fremtids Værløshed laa i dette Djeblit knust for hans Øjne, og ved et eneste heftig og uforsigtigt Ord. Han kunde ikke fritende sig for et lønligt Overmod midt i sin Retfærdighedsfølelse, hvis alt for driktige Ytring havde vendt Kongens hele Harm imod ham. Det var ham en bitter Følelse at have fornærmet sin Konge i det Djeblit, Majestættens traadte som Gæst i hans Hus. Det var ham i dette Djeblit næsten bittere, end Tønten paa de sandfyndige Følger. Nu traf ham Kongens strenge Dommerblik; men den overdrevene Haardhed deri syntes næsten at forsone ham med sig selv. Den Uforsagthit, hoormed han modte dette Blik, var derimod kun lidet stillet til at forsone Kongen, om den fornærmede Herster end nødtes til at agte den faste Selvtillid og det rolige Mod, som intet ugunstigt Hersterlunde kunde ydmyge.

Saa vel Kane som gamle Ridder Jon vare opmærksomme Vidner til det stumme men betydningsfulde Mine-spil, der under Musfien og den almindelige Tavshed stattede den standsede Bordunderholdning. Den gamle, kloge Statsmand syntes rolig og liggelydig; men der glinsede ham en høstlig tilbagestrængt Taare i Øjet, idet han betragtede den Rest af Højhed og Værdighed, der endnu dog slagtigt fremglimtede i det af vilde Videnskabers forvandede Kongeaasjn. Han saa med Betyrning, at den tro Drost Peder lakte sig med sig selv, og at hans egen Andvise stod paa svage Fødder; men hvad der mest foruroligede ham var den Triumph, den forslogne Kammerstønde forvadede søgte at skjule, og den gestaffige Jver, hoormed Kane beredte alt til Jagtens Fortættelse. Nu bemærkede endogsaa den gamle Herre, at Kammerstønden gjorde en uforsvarelig Bevægelse med Armen, og at Kongen nikkede til ham, som efter en hemmelig Afiale. Kongen gjorde Mine til at rejse sig, men faldt atter i Tanker og blev sidbende. Musfien vedblev endnu.

„Herre Gud!“ — afbrød gamle Ridder Jon nu den lange Tavshed — „det er Kong Valdemar Sejers Jagt, de der spille. Det er dog læt at tante paa, Herre Konge! havde eders store Farfader, høstlydig Hofmømtelse! haft Øret Albert og den tro Karl af Rife ved sin Side, da man spillede det Stykke for ham ved Ulthte-Jagten paa Lys, saa havde forte Øret Hentit næppe den Gang saet ham i sin Vold.“

„En Kronhjort! en Kronhjort!“ — raabte nu Kammerstønden Kane og sprang op. Kongen rejste sig høstlig. En Flot Dør før forbi med en Kronhjort i Spidsen. I et Djeblit var alle Jægerne til Hest. Hornene lode vildt. Hundene gæde Hals.

„Affied!“ — bød Kongen og stang sig paa sin Hingst. Drost Peder og Ridder Jon fore høstlig frem ved hans Side. — Kammerstønden red forud; og nu begyndte Jagten igen med fordoblet Jver og Voldsomhed. Man tabte ofte Vidstets Spor og fandt det igen, og saaledes gif det fort nogle Timer uden mindste Ophold.

„Herre Konge!“ — sagde endelig Drost Peder og red tæt hen til Kongen, da han et Djeblit standsede for at give Aft paa Hundene og Sporet. — „tillad os et lidet Ophold! Ridder Jons Alder gør ham den voldsomme Bevægelse besværlig, og mine Saar have gennemblødt Forbindingen!“

„Hvem der ikke kan følge med, maa blive tilbage!“ — svarede Kongen — „jeg har Jægere nok med mig; jeg behøver eder ikke. Fori, Kane!“

Jagten fortættedes med Jver, og hverken Drost Peder eller Ridder Jon blev tilbage. Endelig begyndte det at mørknes. Drost Peder red atter ind mellem Kongens og Kanes Heste. „Vil I tilbage til Harrestrup inden Natten, Herre Konge!“ — sagde han med hynlig Uro — „saa maa vi nu vende om og give Øyrene Fred for i Dag.“

„Jeg maa i tun, hvad jeg vil!“ — svarede Kongen forstemt. Han havde nylig selv med en Pil anstuds Kronhjorten, som man med Hvidighed forfulgte. „Det tronede Dyr skal være mit!“ — raabte han — „saa jeg saa forfølge det til i Morgen.“

Det gif nu for i flyvende Galop, over Stub og Sten, gennem Krat og Stov, med Hundeflam og lystig Hornklang. Drost Peder og Ridder Jon fulgte endnu Kongen og tabte ham intet Djeblit af Øyne; men ved et farligt Spring styrkede Hesten med Ridder Jon, og han gif saa voldsomt et Støb i Siden, at han et Djeblit blev liggende bevidstløs paa Jorden. Drost Peder sprang straks af Hesten og tom ham til Hjelpe; han fandt med Fortætelse, at den gamle Herre havde brækket et Sibeben.

„Holbt, for Gud i Himlens Skyld! holdt!“ — raabte han af alle Kræfter. Jægerne hørte Drostens mægtige Røst, som de vare vant til at adlyde, og de standsede. De tom høstlig til Hjelpe. Smart var en Baare af Ørene gjort i Stand til at bære den gamle Herre paa. Alle viste ham den største Deltagelse. Men under denne Forskyttelse var Kongen og Kammerstønden Kane tilliggemed to af de rasste Drengene med Hættene tomne dem af Øyne.

Saa snart Ridder Jon var kommen til sig selv og saa sig paa Baaren, med Drost Peder og alle de betymrende Jægere omkring sig, spurgt han betymret og forskædet om Kongen.

„Han vilde ikke stande!“ — sagde Drost Peder — „men han maa straks vende tilbage. Det er umuligt at jage længer. Det er næsten Nat.“

„Efter ham, Drost Peder!“ — raabte den gamle — „for Gud i Himlens Skyld, efter ham! Hvad tænker I paa!“ — hviste han — „han er jo ene med Kane. Ederes Folk tan sørg for mig. Affied!“

„Sørg vel for ham, Lyge! han er Kongens vigtigste Mand!“ — sagde Drost Peder til sin Borgfoged, idet han hurtig stang sig paa sin Hest. — „Vær ham forsigtig til Styttter langsomt og forsigtigt bare den lyge Ridder Jon være med jer, ædle Herre!“

I et Djeblit var Drost Peder forsvunden i Stoven med de kongelige Jægere, medens Lyge Borgfoged og hans Styttter langsomt og forsigtigt bare den lyge Ridder Jon til Harrestrup.

Ellevte Kapitel.

I et lille enlig Stovhus i Nærheden af Fjerrup stod paa samme Tid i Afienstumringen Claus Skirmen med sin Båbnerhue i Haanden for den gamle Herrer Friser og Ase. Den stærke, kampvorne Osling syntes at have beredt sig til Ufred. Han stod i sin friffste Krigerdragt med det Lærreds Banner, Sølvkindschuen over det friffte Gyaar Haar, og lænede sig til et langt Spyd. Den lille nydelige Ase syntes at have langt fredeligere Tanker i Hovedet; hun bar den samme mørkeblaa Dreje, det solbede Stort og det hvidblaa Forklæde, hoormed Skirmen første Gang havde set hende, da han var med at befri hende paa Høgnæss-gavt; hun holdt Skirmen fortløftigt i Haanden og saa lærlig paa ham med de forte, spillende Øjne, medens hun halsundselig syntes at vente paa et vigtigt Ord af den gamle Herrer.

„Taf for din Aboarsel, brave Aas!“ — sagde Herrer og rystede Båbneren trofast i Haanden. — „Det var vel, du tom saa betids, at du kunde hjelpe os med vore smaa Forstængninger! Nu maa vore Forfølgere tomme, hvad Djeblit de vil. Ingen skal se os længer, end vi selv lyst. — Et det sandt, hvad du siger — og jeg holder dig ikke for nogen Pralv! — saa er du en flint Aas. De Røvere har ikke været at spøge med. Vil du saaledes blive ved, saa din Herre en Gang med god Samvittighed kan give dig Ridderlaget, saa har jeg intet imod, at min lille Ase holder af dig og du af hende. Naar vi ses igen, kan vi tale nærmere om den Sag!“

Skirmen og Ase sløj sjæleglade i hinandens Arme og omfavnede den gamle med stormende Fryd.

„Godt, godt Værn! Gud og St. Christian velsigne jer.“ — vedblev den stærke Osling køvøget — „men det er ikke Tidet at tante paa Skib og Kalenstaf. Nu maa du affied, Skirmen! over Hals og Hoved og bringe din Herre Budstaf om, hvad vi ved!“

„Han har allerede Rys derom“ — svarede Skirmen. „Hvad de Røde Borgere sagde i Kroen, ved han; men han tror dog nok ikke, det har stort at betyde.“

„Saa sig ham fra mig“ — sagde den gamle — „at det vist ikke har mindre at betyde, end hvad Folk siger, de tre Sole skal betyde, vi saa paa Himlen St. Remest Dag. Det var Dagen for alle Hølgens Fæst. De lærde Alerke snafte meget om en hebenst Trods-Gubinde for Høvnen, der næsten har haft samme Navn som den gode Helgen, vi den Dag dyrkte vor Herre tender den Høst, og jeg forstær mig ikke paa de Tegni i Sol og Maane; men det ved jeg; naar brede Riddermand trøke i Muntehættten, er det næppe en hellig Balsfart, de har for. Ved din Herre først og fremmest at vogte sig og Kongen for Finnerup Lade! Og nu affied! Gid ham et Rys, Ase! og lad ham saa forvæ! Din Vorbagge er itorrigere, end du i Kongens Ijse-neste, Skirmen! Hører du, hvor utaalmodig den talder?“

„Farvel, Fader Herrer! farvel, min velsignede Ase!“ — sagde Skirmen nu høstlig. — „Vær nu kun forsigtig, Ase! galder du for Elleftruen, saa vær lige saa snild som hun og forsvind for Guds Styld, saafarnt du mærker Uraad!“

„Tag dig i Aft, min unge Hr. Ridder! jeg er virltelig Elleftruen!“ — sagde Ase overgibend og omfavnede ham: — „ser du ikke mit blaa Skørt og min brune, toshyttede Hue? — Ret saa, se mig kun i Øjnene, men ikke paa Ryggen! der er jeg hul som et Dejatrug. Nu, og sidt herud med dig! red din Herre og Konge! ellers fortjener du aldrig at blive Ridder i dine Dage, og jeg vil intet vide af dig at fige.“

Skirmen omfavnede hende høstlig og løb ud, ledtaget af Ase og den gamle. Straks efter løb der et let Fjrspring gennem Stoven, og Herrer Friser tom tilbage i Høtten med sin Datterbatter. De vare begge tavse. Han slog en Stobde for Døren, satte sit Spyd hen i Krogen og satte sig betænkkelig paa Sidslyndet i sin Bedstefaderstol. Det var nu ganske mørkt i Stuen. Aase tog sit Bindeløj frem og satte sig til Arbejde ved Klagen.

„Lænd Lampen, Ase!“ — afbrød den gamle endelig Tavsheden og rejste sig urolig. — „Det er dog for tidlig at gaa til Ro i Hulden derinde, og sidde i Mørke, ved du nok, jeg ikke kan udholde.“

„Men var det dog ikke bedst i Afien? lære Bedstefader!“ — svarede Ase. — „Om jeg ogsaa hanger mit Forklæde for Gluggen, stinner dog Lampen derigennem; og vil vi holde os skjulte, var det nok raabeligt.“

„Jeg er ingen Alerling!“ — sagde Herrer. — „Jeg tryber ikke saaledes i Stju af Mennekestykt, at jeg derfor vil sidde i Mørke og pines af den onde. De levende frøgler jeg ikke for; vilde tun de forsvante døde unde mig Fred!“

(Fortsættelse.)

B. S. Ingemann: **Valdemar Sejer.** Dmslag 80 Cent. Indbunden \$1.20

Erik Menveds Barndom. Indbunden \$1.20.

Prins Otto af Danmark og hans Samtid. Dmslag 80. Indbunden \$1.20.

Kong Erik og de Fredløse, 3 Dmslag 80 Cent. Indbunden \$1.20.